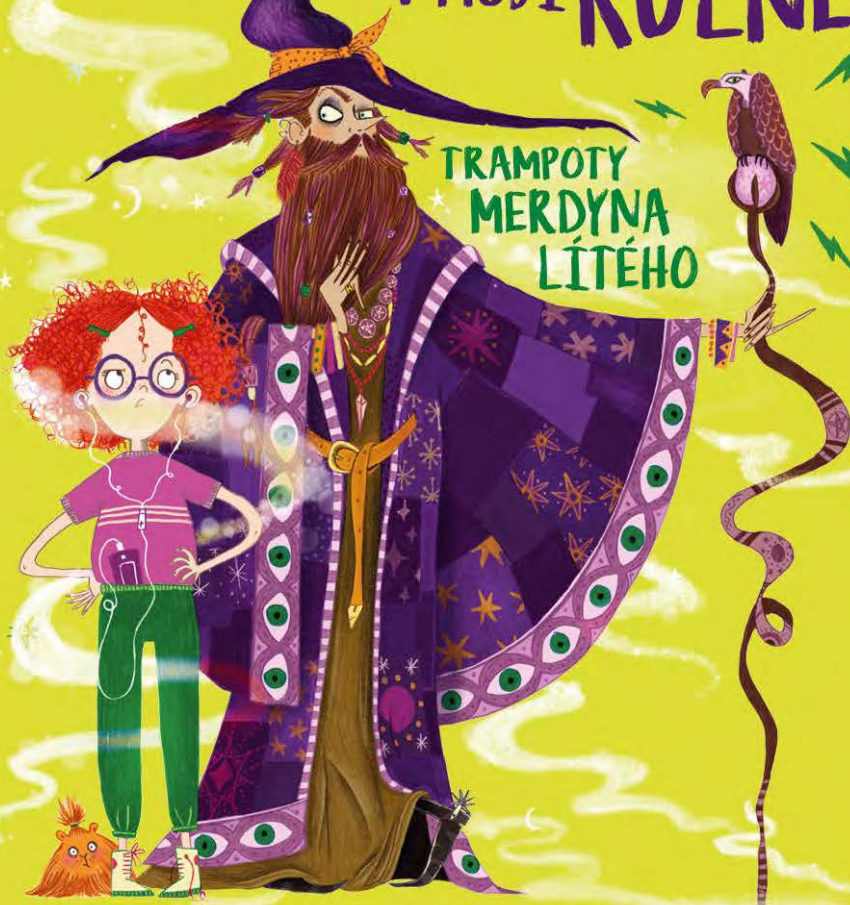

ČARODĚJ

V MOJÍ KÚLNĚ

TRAMPOTY
MERDYNA
LÍTÉHO

SIMON
FARNABY

ILUSTROVALA
CLAIRE
POWELLOVÁ

bamb**ook**

bamb**oo**k

ČARODĚJ

V MOJÍ KÚLNĚ

TRAMPOTY
MERDYNA
LÍTEHO

ILUSTROVALA CLAIRE POWELLOVÁ

SIMON
FARNABY

Simon Farnaby
ČARODĚJ V MOJÍ KÚLNĚ

Z anglického originálu *Wizard In My Shed* vydaného nakladatelstvím
Hodder and Stoughton v Londýně roku 2020 přeložila Dana Chodilová

Ilustrace Claire Powellová
Grafická úprava a sazba TypoText
Jazyková redakce Martina Weberová
Odpovědný redaktor Jakub Laxar

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 10 293. publikaci
První vydání, Praha 2025
Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

*Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické
knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické
či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.*

*Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování
AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © Simon Farnaby, 2020
Illustrations copyright © Claire Powell, 2020
Czech edition © Grada Publishing a. s., 2025
Translation © Dana Chodilová, 2025

ISBN 978-80-271-8265-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-5480-7 (print)

Věnováno Claire a Eve,
magickým zázrakům mého života.

SMRDUTÉ PÁRY, KOUZLA A ČÁRY

Milý čtenáři, hned na začátku našeho příběhu musím na-
směřovat tvou bujnou představivost do dávných časů, na
které už historie zapomněla. Ne, ne až k dinosaurům, to je
moc daleko... Ne, ani k Vikingům, to zas není *dost* daleko,
a kromě toho, knih o těchhle chuligánech jsou plné knihovny.
Ne, já po tobě chci, ať si představíš **STŘEDOVĚK**.
Přesněji řečeno rok 511, počátek oněch temných časů, který
by mohl klidně soutěžit o titul Nejtemnější rok dějin.

Temnému středověku se neříká temný proto, že by
tehdy vládla pořád tma (jako třeba v zimě na Islandu),
ale proto, že nikdo DOOPRAVDY neví, co se v tu dobu
vlastně dělo. Nikdo nic z toho nezapsal ani nevyfotil (to dá
rozum). Temný středověk byla doba plná nebezpečí, záhad
a především magie.

Přesto ti můžu říct, že jednoho chladného jarního večera roku 511 se na pasece uprostřed lesa poblíž vesnice Hup-ton Grey – na místě, které je dneska známo jako nákupní centrum Oldwell poblíž Bashingfordu u dálnice M3 – sešel král Pavel se svými nejvyššími soudci, aby společně soudili notorického zločince. Les tehdy samozřejmě vypadal úplně jinak než dneska. Především tam ještě byla spousta stromů, ty působily mohutně a impozantně, zvlášť v mihotajících se stínech, které na ně vrhaly provizorní lucerny.

K této podívané se sešly asi dvě stovky lidí. Ve vzduchu se vznášel smrad, jaký by naše moderní nosy nesnesly. Šlechtici se tenkrát koupali nanejvýš jednou za pár měsíců a prostí lidé, kterých byla v davu většina, si tuhle kratochvíli často nedopřáli celý život. Strkali se a stoupali si na špičky, aby lépe viděli. Musíš si uvědomit, že tehdy nebyla žádná televize ani počítače ani iPady. Pro místní lid to bylo něco jako vypravit se do kina. Někteří si dokonce přinesli něco na zub. Samozřejmě ne popcorn, nýbrž uzené prasečí rypáky a nakládaná vejce. Soud s tak slavným kriminálníkem sliboval náramnou zábavu. A navíc ve 3D.

„Provinilče, hled' povstati!“ zaburácel ceremoniáš.

Dav zalapal po dechu, protože obžalovaný se sice zvedl, ovšem nedalo se říct, že by vstal! Tak, jak seděl, s nohama překříženýma, se vznesl do výšky nějakých dvou metrů nad zem. Řetězy, jimiž byl upoutaný k obřímu balvanu, se napjaly a děsivě zachřestily: **ŘINK!** Ten proslulý ničema se pohupoval ve vzduchu jako balónek na narozeninové oslavě, oči zavřené, v umouněném obličejí mu hrál rozpustilý úsměv, jako by byl školák, který ví, že provedl nějakou neplechu, ale z vysoka na to kašle. A právě toto je hrdina – nebo bych snad měl říct antihrdina – našeho příběhu. Jakže se jmenuje? No, je to napsané na obálce téhle knihy, ale pokud ti to náhodou ušlo, jmenuje se... Merdyn Lítý.

Král Pavel a jeho soudcové znechuceně potřásli hlavami. Doufali, že v přítomnosti Evanhart, královny dcery, Merdyn své uličnické manýry trochu zkrotí. Ti dva se spolu kamarádili ve Škole alchymie (to je pro nás něco jako škola kouzel), jenomže v dospělosti si Merdyn zvolil cestu temnoty. Muže, který se před ní vznášel ve špinavém hávu, s přerostlými a rozčepýřenými vousy a rozcuchanými

vlasý ozdobenými nakradenými cetkami,
Evanhart už skoro nepoznávala. Připomínal
spíš zlodějčička než čaroděje.

„Povolávámť k obžalobě Jeremiáše Jeraba,“
zaburácel ceremoniář.

Merdyna rázem přešel úsměv. S Jeremiášem Jerabem taky chodil do školy, měl na něj ale mnohem horší vzpomínky než na Evanhart.

Evanhart byla Merdynova nejlepší kamarádka a spřízněná duše, kdežto Jerabo jen žárlivý práskač. Pokaždé když Merdyn spunktoval nějakou legráčku, třeba že proměnil učiteli jablko v ropuchu, právě když se do něj chystal zakousnout, Jerabo to vyslepičil. A teď je tu zas, žalobníček jeden! Až na to, že místo učiteli žaluje samotnému králi a že tu jde o mnohem víc než o výprask rákoskou.

Jerabo nakráčel doprostřed soudního dvora a odkašlal si jako herec před velkolepým výstupem. Světlé vlasy si natupíroval a navoskoval do špičky a žluté vousy si upravil do kozí bradky, takže jeho hlava vypadala jako kornout se zmrzlinou.

„Merdyne Lítý!“ zapištěl nadutě. „Jestiž obviněn z množství zločinů proti Zákoníku

alchymistů. Jestliž lapka, zhoubce a nezbedník, an nezná nižádných pravidel. Pramálo z nás se narodilo s krví Č...“

Tuhle krevní skupinu asi neznáš, ale v těch dobách bývala docela běžná a v zásadě to znamenalo, že se člověk narodil jako čaroděj nebo čarodějka s dovedností kouzlit.

„... a ti z nás, kdo ano, jsou zavázáni napínati své síly ke konání dobra, jako kupříkladu já a Evanhart. Avšak ty, Merdyne Lítý...“ Jerabo už rozčilením pištěl jako myš, „neváhám praviti, že ses stal nejhorším Č ze všech – *ČERNOKNĚŽNÍKEM!*“

Nejspíš si říkáš, proč je v řeči těchto lidí tolik „jsout“ a „jestiž“. No, to je starobylý způsob, jak říct „jsou“ a „jsi“. Takže si na to koukej zvyknout.

Na slovo „černokněžník“ dav zalapal po dechu. Ně kterým lidem se zatočila hlava, jeden nebo dva dokonce omdleli a potřebovali ošetřit. Černokněžník je něco jako zlejší čaroděj, asi tak tisíckrát. Používá svou magii jedině k tomu, aby páchal zkázu.

„Já pravdu díím,“ zasyčel Jerabo. „Jestiž snad něco, čím by ses mohl obhájit, Merdyne Lítý?“

V tuhle chvíli měl Merdyn začít se svou obhajobou. Právě teď nastala ta správná chvíle, aby všem prozradil, kam zašantročil obří kámen, který ukradl z prastarého Magického kruhu (vytesal do něj Evanhartinu tvář a zmenšil ho, aby se mu vešel do kapsy). Mohl upozornit na to, že když štípl zlato z královské pokladnice, zabránil tak králi, aby vytáhl do válek, což je přece dobrá věc, ne? Mohl obhajovat všechno, co provedl, ale popravdě řečeno, Merdynovi už bylo fuk, co si o něm druzí myslí. A tak se pomalu snesl, postavil se na zem a oznámil mocným, drsným hlasem:

**„JSEMŤ MERDYN LÍTÝ!
NEJMOCNĚJŠÍ ČERNOKNĚŽNÍK
VŠECH DOB! ZHOUBA NEPŘÁTEL!
KAŽDÝ, KDO MNE ZNÁ,
KLANÍ SE PŘEDE MNOU!**

**MYSLELI JSTE SI SNAD, ŽE MNE
MŮŽETE POLAPIT?“**

Zavyl hrůzostrašným smíchem.

„TO SI RADĚJI ZKUSTE SPOUTATI SAMOTNÝ VÍTR!“

Lidé už nelapali po dechu. Dostali se do fáze, kdy byli hrůzou celí zkoprnělí. Kdyby tam někde stála pohovka, byli by si pod ni zalezli. Ale protože pohovky byly vynalezeny až roku 1465, zavřeli aspoň oči. To, že byli tak vyděšení, i když byl Merdyn připoutaný k balvanu o velikosti Walesu, bylo svědectvím o jeho nezměrné moci.

„A nyní,“ pokračoval Merdyn tišeji, „račež mne omluviti, poroučím se.“ S těmi slovy roztáhl tuniku a odhalil opasek s malými koženými váčky. Z jednoho bleskurychle vyjmul špetku sušených bylin, spráskl ruce – **TLESK!** – a zadeklamoval:

„LYCIUM BARBARUM! PLOVARIS! HROMOTLOUKUS!“

Hromotlounk, tak se jmenovala Merdynova hůl. Sebrali mu ji, když ho uvěznili, a tímhle kouzlem si ji chtěl přivolat.

Zdálo se, že jeho plán vychází. Nad pasekou zavířil vítr, zpoza soudců vylétl Hromotlounk a plul směrem

k Merdynově natažené ruce. Byl to nádherný kus dřeva, dlouhý asi dva metry, s propracovanou řezbou orla nahoře.

Dostal se skoro až do Merdynovy natažené ruky. Kdyby ho čaroděj v tu chvíli chytil, zasáhl by své vězňitele tou nejodpornější magií všeho druhu. Byl by proměnil Jeraba v kámen a pak ho lusknutím prstu rozbil na milion kousíčků. Z krále a jeho soudců by nadělal smradlavé kozy. Byl by zaútočil na lidi v davu a proměnil by jim oči – teď vykulené a velké jako talíře – v *opravdové* talíře.

Takové pomstychtivé představy se honily Merdynovou zvrhlou myslí, zatímco se Hromotlouk přiblížil až na pár milimetrů k jeho nataženým prstům. Ale najednou... **ŘIIINK!** Merdyn si nevšiml, že i jeho hůl je připoutaná na řetězu. Ten se napjal, hůl znehybněla a černokněžník se zhroutil jako hromádka neštěstí. Veškerá jeho energie a naděje na únik se rozplynuly.

Do ticha, které se rozhostilo, se rozezněl srdečný smích. Jerabo to celé sledoval s náramným potěšením.

„Předvídalt’ jsem, že toto zkusíš,“ poznamenal a vylovil ze záhybů svého roucha zdobenou černou a zlatou

knihu zaklínadel. Každý čaroděj nebo čarodějka měli vlastní způsob čarování a staromilec Jerabo si potrpěl na knihu kouzel.

„BASTUM MAGICUM NAVIGARE!“

zamumlal, máchl rukou a Hromotlouk se rozletěl k němu. Pak popadl Merdynovu vzácnou hůl a zlomil ji přes koleno.

LUUUP.

„NEEEEEEEE!“ zařval Merdyn.

Dokonce i Evanhart sebou cukla nad tou krutostí. Ve škole Merdyna vídala, jak tu hůl stovky hodin láskyplně vyřezává. Černokněžníkovo srdce se během let možná zatvrdilo, ale na Hromotlouku mu pořád záleželo.

„Budiž proklet, Jerabo!“ zakvílel Merdyn. „Jestliž peský napěnožec*!“

* Pokud to nevíš, peský znamenalo v temném středověku nestoudný. Slovo napěnožec označovalo někoho, kdo se vychloubá. V zásadě je to dost složitý způsob, jak někomu sdělit, že je vejťaha.

Jerabo se jenom zasmál a odhodil kusy hole do kamenné studny, která stála na pasece. *Tonk, tonk, tink, tonk, tink, tonk, šplouch*, ozývalo se zlomené dřevo. Pak se Jerabo obrátil ke králi.

„Doufámť, že tento nejvyšší akt odporu Tvé Veličenstvo přesvědčí, že jest nutno nad tímto černokněžníkem vynéstí nejtvrdší trest.“ Jerabo si slavnostně olízl prst a pomalu jím obracel stránky ve své knize zaklínadel. „Žalobce nabádá soud,“ ✨ ŠUST, „nechať odešle provinilce do Řek očištění,“ ✨ ŠUST ✨, „na věčné časy!“

Dav zahučel, teď už mu vážně došly vzdechy. Nakonec se však našel někdo, kdo se cítil povinen se za Merdyna přimluvit, a ten někdo... byla Evanhart.

Princezna působila naprosto „vyrovnaně“. Žít v dnešních časech, jistě by byla instruktorkou jógy, zaříkávačkou koní nebo tvou oblíbenou tetičkou. Měla dlouhé, splývavé zrzavé vlasy a stříbrošedé oči, podobné tůním klidné vody.

„Otče,“ oslovila teď krále. „Žádám tě, mějž s tím člověkem slitování. Jeho schopnosti jsou převeliké. Bohdá že se je naučí nasazovati ke konání dobra.“

„Na to jest již pozdě, Evanhart,“ promluvil král. „Tvé prosby jsou marné.“

„Cožpak si nevzpomínáš, otče?“ naléhala Evanhart. „Jak bojoval společně s tvým vojskem v převeliké válce? Jak statečný a nebojácný byl! Sám jsi to tvrdil.“

„Dávno tomu, Evanhart. Poté se nespočetkrát projevil coby zlořečenec.“

„Pak tedy projev aspoň slitování, drahý otče,“ prosila Evanhart. „Pošli ho do Řek očistce, avšak jen nakrátko, kupříkladu na pět let... Bohdá že se napraví a změní.“

„Ten se nikdy nezmění!“ zaburácel Jerabo. „Sotva před týdnem jsem rajtoval na koni a ten obludník ho pode mnou proměnil v slepici! Jen pomysli, za jakého jsem byl trubce, rajtuje na slípce!“

Dav si nemohl pomoci a rozesmál se, sotva si to představil. Ale král se nebavil. Utápěl se v dceřiných prosebných očích, v dobru, které z nich vyzařovalo a zamlžovalo mu zdravý rozum. Nakonec se ujal slova.

„Rozhodl jsem,“ pravil král. „Nechat jest Merdyn Lítý odsouzen k sedmi letům v Řekách očistce.“

„Č-čehož pravíš?“ Jerabo polkl a pak začal znova. „Velmi dobře, Veličenstvo,“ procedil sevřenými rty. „Tedy sedm let v Řekách očistce.“ S těmi slovy zase obrátil pár stránek v knize zaklínadel – ✨ ŠUST ✨ ŠUST ✨ – a přečetl magický rozsudek.

„FRANDALIN, BUGANTI, FLUMINA. ČASOTOK!“

Paseka se pár vteřin třásla a pak se země uprostřed otevřela jako obří tlama. Z té zející jámy vyrazilo zelené světlo a ozářilo oblohu jako polární záře. Dav byl samé óóóch a ááách, jako by sledoval novoroční ohňostroj.

Jakmile Evanhart uviděla zelené světlo, zatvářila se ještě vážněji. „Otče!“

„Mlč, dítě!“ vyštěkl král. „Rozsudek bylť vyneseno!“

„Ale to světlo! Nemělo by býti zelené—“

„Pravil jsem dosti!“

Královi muži odvedli Merdyna na kraj té velké jámy. Na okamžik se ohlédl na princeznu.

„Nestrachuj se, Evanhart. Nežli se nadějí, navrátím se,“ řekl se svým starým šarmem, tak, jak ho Evanhart

znávala. Než stačila odpovědět, byl Merdyn postrčen do zářící zelené tlamy, ta se za ním zavřela a celým lesem se prohnalo drobné zemětřesení.

V tichu, které následovalo, poznamenal nějaký vesničan ke své ženě: „Na toto představení příště určitě zajdu zase popatřiti.“

Evanhart ale neměla náladu na legrácky. Přikráčela k Jerabovi a popadla jeho knihu zaklínadel.

„Hola! Námitka, jsemť okraden!“ bránil se Jerabo.

„Proč se nad ústím Řek očistce objevilo zelené světlo?“ zeptala se Evanhart a zalistovala knihou. „Mělo být rudé!“

„Není mým úkolem toto znát!“ opáčil Jerabo. „Já ona pravidla netvořím.“

Král hleděl na dceru podrážděně. „Nač ta neustálá tažení, Evanhart? *Ženy se vyrovnají mužům. Oslové mají stejná práva jako koně. Řeky očistce mají být rudé, ne zelené!* Cožpak musíš zpochybňovati úplně všehož?“

Ale v tu chvíli – ✨ ŠUST ✨ ŠUST ✨ – Evanhart našla, co hledala. Její obvykle růžové pihovaté tváře zbledly.